

GIÁO ÁN KỂ CHUYỆN

Mục tiêu giáo dục

Tên truyện

Con hổ ở Gomtijae

Lứa tuổi

Trẻ em (3-5 tuổi)

Chủ đề

- Mục tiêu: Bé suy ngẫm về lòng dũng cảm của cô bé Gopdan khi giúp một con hổ gặp nạn và tấm lòng biết ơn của con hổ khi đáp lại ân tình đó.
- Chủ đề: Lòng Dũng Cảm, BáoƠn

Từ khóa chính

Lòng Dũng Cảm, BáoƠn, Ngày Chợ Phiên, Gomtijae, Đèo#Hổ, Gai, Sói

Văn hóa Hàn Quốc

- Mục tiêu: Bé quan tâm và muốn tìm hiểu về con đèo xưa, nơi mọi người từng vượt qua để mua bán hàng hóa vào những ngày chợ phiên
- Yếu tố: Đèo ở Hàn Quốc

Tiếng Hàn

- Mục tiêu: Bé học cách diễn đạt âm thanh và hành động khi sợ hãi và lo lắng.
- Từ vựng: 후들후들 (Lẩy bẩy), 두근두근 (Thình thịch)
- Cách nói:
다리가 후들후들 떨렸어요. (Chân run lẩy bẩy.)
가슴이 두근두근 뛰었어요. (Tim đập thình thịch.)

Chào hỏi

Đặt tay lên rốn! Mình cùng chào nhau nào!

Chào các con? ! Bà là OOO, "Bà Kể Chuyện Vui Nhộn" đây. Bà sẽ kể cho các con nghe một câu chuyện cực kỳ thú vị.

Giới thiệu tên truyện

Hôm nay bà sẽ kể cho các con nghe một câu chuyện. Tên truyện ời, hiện ra nào! Đó là "Con hổ ở Gomtijae".

Các con ời, các con đã bao giờ nghe đến cái tên "Gomtijae" chưa? Gomtijae là một con đèo nối liền Cheongdo-eup với Maejeon-myeon ở tỉnh Gyeongsangbuk-do. Bây giờ, chúng ta đã có hầm Gomtijae, nên có thể đi lại bằng ô tô, nhưng ngày xưa, nơi đây là một vùng thung lũng rất sâu, tương truyền có cả những con hổ đáng sợ xuất hiện. Nếu đang vượt đèo Gomtijae mà gặp hổ, các con sẽ cảm thấy thế nào? Nếu bà mà gặp hổ ở đèo Gomtijae, bà nghĩ mình sẽ giật mình đến ngất xỉu mất. Thế nhưng, có một cô bé tên là Gopdan đã gặp một con hổ ở đèo Gomtijae. Các con đoán xem, Gopdan đã làm gì nhỉ? Chúng ta cùng nghe câu chuyện nhé?

Cùng hát bài hát mở đầu câu chuyện

Hãy cùng bắt đầu hành trình bước vào câu chuyện "Con hổ ở Gomtijae" nhé!

♪ Một Hai Ba Bốn! Câu chuyện bắt đầu! Hãy cùng lắng nghe câu chuyện đầy thú vị này nhé. Tai thật tập trung, mắt thật chú ý. Các con đã sẵn sàng chưa nào? Một Hai Ba Bốn! Xuất phát thôi. Bíp Bíp!

Kể chuyện

Ngày xưa ngày xưa, ở một ngôi làng hẻo lánh trong núi, có một cô bé tên là Gopdan, sống cùng bà.

“Bà ơi, hôm nay cháu cũng sẽ cố gắng bán thật nhiều bánh tteok.”

“Ôi, cháu tôi, con bé nhỏ tuổi mà đã phải chịu khổ. Đi đường rừng cẩn thận con nhé.”

Hàng ngày Gopdan phải mang bánh tteok do bà làm đến chợ bán lấy tiền sinh hoạt. Chợ nằm cách nhà rất xa, nên Gopdan phải đi từ sáng sớm mà lần nào cũng tối mịt mới về được đến nhà. Không chỉ vậy, trên đường đi, cô bé phải đi qua một ngọn đèo tên là đèo Gomtijae.

“Gopdan ơi, con phải qua đèo Gomtijae trước khi trời tối nhé. Nghe nói ban đêm trên đèo có hổ và sói rất đáng sợ đấy con.”

Bà của Gopdan luôn lo lắng vì cô bé phải băng qua con đường núi một mình.

“Bà ơi, bà đừng lo cho con. Trăng sao sáng lắm, nếu thấy sợ thì con sẽ hát bài hát bà dạy là hết sợ ngay!”

Kể chuyện

Gopdan cố tình tỏ ra mạnh mẽ.

Một ngày nọ, vì bán hết bánh muôn, Gopdan phải đi qua đèo Gomtijae khi trời đã tối mịt. Sợ hãi, cô bé vừa đi thật nhanh vừa cất giọng hát thật to. Bỗng nhiên, từ xa một thứ gì đó đang tiến lại gần.

“Ồi, đó là cái gì thế nhỉ? Nếu là chó sói thì phải làm sao đây?”

Gopdan sợ đến mức không nhấc nổi chân nữa. Nhưng rồi, lấy hết can đảm, cô bé nghĩ về bà và từ từ tiến về phía trước.

Đúng vào lúc đó.

"Ôi trời ơi!"

Chẳng phải là một con hổ to lớn đang há miệng đứng ngay trước mặt cô bé hay sao?

“Chết rồi, con hổ há miệng ra định ăn thịt mình đây mà, phải làm sao bây giờ?”

Kể chuyện

Gopdan sợ hãi tột độ. Cô bé sợ đến mức chân run lấy bầy, tim đập thình thịch như muốn vỡ tung.

“Ôi, mình chắc chắn sẽ bị hổ ăn thịt rồi!”

Cô bé run rẩy nhắm chặt hai mắt lại. Một lúc lâu sau, không thấy con hổ tấn công, cũng không nghe thấy tiếng gầm. Thấy yên lặng quá, Gopdan từ từ mở mắt ra. Con hổ vẫn ngồi yên, há to miệng trước mặt cô bé.

'Ừa, sao con hổ cứ đứng yên mà chỉ há miệng thôi nhỉ?'

Một lúc sau, nỗi sợ hãi dần tan biến. Cô bé lấy can đảm nhìn vào miệng con hổ. Cô thấy một cái gai nhọn bằng gỗ đang mắc trong cổ họng nó. Thì ra con hổ há miệng là để nhờ cô bé rút cái gai ra.

"Ôi, tội nghiệp quá. Chắc mày đau lắm!"

Gopdan lấy hết dũng khí, giúp con hổ rút cái gai ra. Khi cái gai được rút ra, con hổ đau đến mức nước mắt rưng rưng.

“Gầm!”

Kể chuyện

Có lẽ vì biết ơn Gopdan, con hổ vẫy vẫy đuôi rồi biến mất.

Vài ngày sau khi sự việc ấy trôi qua, Gopdan lại mang bánh tteok do bà làm ra chợ bán như lần trước và trở về nhà sau khi bán hết bánh.

Hôm đó trời cũng tối đen, cô bé lại gặp một con sói ở đèo Gomtijae.

"Cứu tôi với! Cứu tôi với! Con sói, con sói định ăn thịt tôi!"

Nhưng trong khu rừng sâu này không có ai có thể giúp cô bé.

"Mình sẽ không bao giờ gặp lại bà nữa. Sau này ai sẽ chăm sóc bà đây?"

Nghĩ đến bà, cô bé bật khóc. Con sói từ từ tiến lại, Gopdan nhắm chặt mắt, nghĩ rằng "mình sắp chết rồi."

"Hú...hú..."

Kể chuyện

Ngay lúc con sói chuẩn bị tấn công Gopdan,

"Gầm, gầm!"

Con hổ đã xuất hiện. Đó chính là con hổ mà vài ngày trước Gopdan đã giúp nhả cái gai mắc ở cổ họng. Con hổ đang đợi Gopdan để nói lời cảm ơn, và khi thấy cô bé gặp nguy hiểm, nó đã đến giúp. Khi Gopdan mở mắt ra, con sói đã biến mất, chỉ còn con hổ ngồi yên đó.

"Hổ ơi, mày đã cứu ta. Thật sự cảm ơn mày."

Từ ngày hôm đó, con hổ hàng ngày đều đợi Gopdan ở đèo Gomtijae rồi tiễn cô bé về tận nhà. Nhờ có người bạn hổ này, Gopdan không còn sợ hãi khi đi qua con đèo nữa.

Giới thiệu Văn hóa và Ngôn ngữ Hàn Quốc

Các con thấy câu chuyện bà kể có thú vị không nào? Tâm trạng của Gopdan khi lần đầu gặp con hổ ở đèo Gomtijae như thế nào nhỉ?

Đúng rồi, cô bé sợ hãi đến mức không nhấc nổi chân nữa. Nếu bà gặp hổ, thì chắc là chân sẽ run lẩy bẩy và tim sẽ đập thành thịch thịch đấy. Khi sợ hãi hay lo lắng, chúng ta thường dùng những từ như chân thì "lẩy bẩy" (hudeul-hudeul), tim thì "thình thịch" (dugeun-dugeun) đấy. "Hudeul-hudeul" diễn tả việc chân tay hoặc cơ thể run rẩy, "Dugeun-dugeun" diễn tả âm thanh hoặc hình ảnh tim đập mạnh vì sợ hãi.

Ngày xưa, để đi đến chợ, có nhiều lúc người ta phải vượt qua những ngọn đèo trên núi cao. Gopdan cũng đã vượt qua ngọn đèo tên là "Gomtijae" đấy. "Jae" có nghĩa là đèo. Trong câu chuyện, Gopdan đã gặp những con vật nào nhỉ?

Đúng rồi, đó là hổ và sói. Ngày nay, nhờ có đường hầm hoặc những con đường đã được làm ra, việc vượt đèo trở nên dễ dàng hơn. Nhưng ngày xưa, khi đi qua những ngọn núi cao, người ta thường gặp những con vật hoang dã đáng sợ. Vì vậy, việc đi đường phải hết sức cẩn thận. Bạn nào muốn tìm hiểu thêm về các ngọn đèo ở Hàn Quốc, hãy ghé thăm trang web "Doran Doran Kho Truyện Kể Của Bà" nhé!

Tóm tắt lại câu chuyện

Các bạn nhỏ, hãy cùng bà tóm tắt lại câu chuyện “Con hổ ở Gومتijae” nhé?

Một cô bé ngoan ngoãn tên là Gومتdan, trong khi giúp bà bán bánh gạo, đã đi qua đèo Gومتijae và gặp một con hổ đáng sợ. Cô bé đã dũng cảm rút chiếc gai đang mắc kẹt trong miệng con hổ ra. Để trả ơn Gومتdan, con hổ đã xuất hiện và cứu cô bé khỏi một con sói đang định ăn thịt cô. Từ đó, con hổ hàng ngày đều đưa Gومتdan về nhà. Nhờ vậy, cô bé không còn sợ hãi khi đi lại trên con đường núi nữa. Các bạn nhỏ ơi, đó là câu chuyện kể về tình bạn thú vị giữa một cô bé Gومتdan ngoan ngoãn và một con hổ. Bà mong các con cũng hiểu và giúp đỡ bạn bè của mình một cách dũng cảm.

Hát bài hát kết thúc câu chuyện

Vậy thì, bây giờ chúng ta cùng hát bài hát kết thúc câu chuyện và chào tạm biệt bà nhé! Cùng hát bài hát kết thúc câu chuyện nào!

♫ Một Hai Ba Bốn! Chúng con đã được nghe câu chuyện rất hay.

Câu chuyện khiến tấm lòng chúng con trở nên ấm áp. Tai thật tập trung, mắt thật chú ý. Vui thật đấy ạ. Một Hai Ba Bốn! Hẹn gặp lại bà ạ. Bíp Bíp!

Chào hỏi

Đặt tay lên rốn! Mình cùng chào nhau nào!

Bà Kể Chuyện Vui Nhộn hẹn gặp lại các con trong lần sau nhé. Tạm biệt!